

φταίω

φταίω κ. **φταίγω**, ρ. [μσν. φταίω < αρχ. πταίω], φταίω. (Λαϊκό τραγούδι: *η μοίρα μου με δίκασε να τραγουδώ, να κλαίγω, όλος ο κόσμος με μισεί μα κανενός δε φταίγω*).

- αν κλάνει ο γάιδαρος, τι φταίει το σαμάρι; βλ. λ. [κλάνω](#). (Ακολουθούν 16 φρ.).

- δε φταίει ο καθρέφτης για την αλήθεια που δείχνει, βλ. λ. [καθρέφτης](#).

- κι ύστερα λένε πως φταίει ο φονιάς, βλ. λ. [φονιάς](#).

- ό,τι τραβάει το κορμί, τα φταίει το κεφάλι, βλ. λ. [κεφάλι](#).

- ποιος φταίει για το μάρμαρο, βλ. λ. [μάρμαρο](#).

- ποιος φταίει, ο γείτονας; βλ. λ. [γείτονας](#).

- της κακής κυράς και τα μαλλιά της φταίγουν, βλ. λ. [κυρά](#).

- της κακιάς ψωλής και τα μαλλιά της φταίνε, βλ. λ. [ψωλή](#).

- της κοντής ψωλής της φταίνε οι τρίχες, βλ. λ. [ψωλή](#).

- της στραβής ψωλής της φταίνε οι τρίχες, βλ. λ. [ψωλή](#).

- του φταίει ο καθρέφτης και όχι το πρόσωπο, βλ. λ. [καθρέφτης](#).

- του φταίει το ξερό του το κεφάλι, βλ. λ. [κεφάλι](#).

- του φταίνε και τα ρούχα του, βλ. λ. [ρούχο](#).

- του φταίω, με θεωρεί υπαίτιο, υπεύθυνο για κάτι κακό που έπαθε: «του έχει καρφωθεί στο μυαλό πως, ό,τι κακό παθαίνει, του φταίω».

- φταίει ο γάιδαρος, δέρνει το σαμάρι, βλ. λ. [γάιδαρος](#).

- φταίει το γομάρι, χτυπάει το σαμάρι, βλ. λ. [γομάρι](#).